

KÉT HÉT EGY NOVELLA

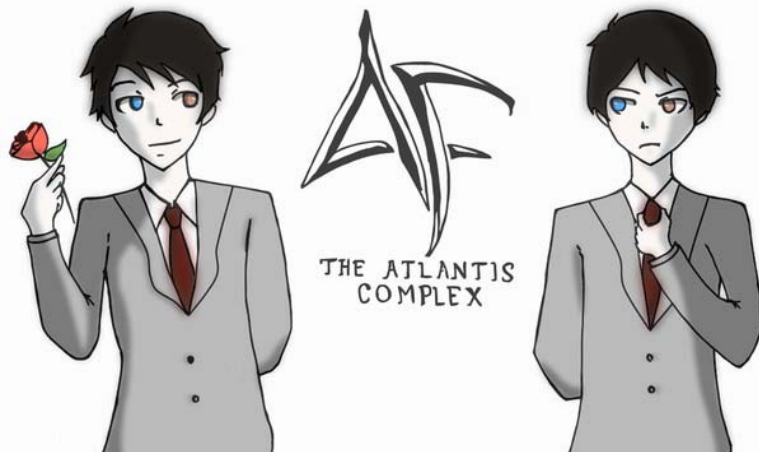
5-8. osztály

5.forduló

név: iskola: oszt.:

Eoin Colfer: Artemis Fowl és az örökkód (részlet)

Budapest: Új Palatinus Könyvesház Kft., 2008



1) Miért volt szolgálatban az összes hadra fogható TÜN-tiszt?

.....

2) Pinduri Berkenye századosnak mi lett az új feladata?

.....

3) Hogy hívták Berkenye százados munkatársát, aki vele volt a bevetéseken?

.....

4) Hogy nézett ki a TÜN-kocsi, amit vezettek?

.....

.....

.....

.....

.....

5) Milyen három oka lehetett a teljes zárlatnak Mentsvárbán?

.....

.....

6) Milyen galibát okozott a zárlat Berkenyének TÜN-kocsijában?

.....

.....

.....

.....

7) Miért nem használhatta Berkenye a Neutrino 2000-ését?

.....

.....

8) Hogyan tudta mégis beindítani a kocsit Berkenye százados?

.....

9) Milyen tetoválás volt a lidérc két szemén?

.....

10) Miért uralkodott el a városban a káosz?

.....

11) Ki tartózkodott már a Szükséghelyzeti Tanácssteremben?

.....

12) Ki volt Kisgebe?

.....

13) Mit jelentett az, hogy „lefütyülték” őket?

.....

Következő (AZ UTOLSÓ) feladatlap: 2016. január 18-án, hétfőn

embernek volt a kisöccse, mint Sás Grimbusznak, a TŰN egyik legkiemelkedőbb, legtöbb kitüntetéssel büszkélkedő tisztjének. Pondró sajnos csöppet sem ütött sztoikus természetű bátyjára.

– Beszakadt a körmöm annál az utolsó lidércnél – sopánkodott, az ujját szopogatva.

– Az kínos – próbálkozott az együtt érző hangvétellel Berkenye.

A Központi rendészet felé vezető mágnesösvényen hajtottak; a TÜN-kocsi hátuljában bilincsbe verve heverték a rendbontók. A kocsi voltaképpen nem is szabályos TÜN-jármű volt, mivel a kérészéletű forradalom során a M'ua Táw annyi rendőrkocsit semmisített meg, hogy a TÜN most már kénytelen volt beérni bármivel, aminek motorja van, és a hátuljában elfér néhány ártalmatlanná tett bűnöző. Berkenye százados valójában egy mozgó kifőzde kormányánál ült, amelyet hevenyészve rendőrségi járművé alakítottak a garázsszolgálatos gnómok: lezárták az ételkiadó ablakot, eltávolították a rezsót, s a kocsi oldalára sprayjel ráfújták a TÜN címerét. Csak sajnos a szagot nem bírták eltüntetni sehogyszem.

Pondró sérült ujját vizsgálgatta.

– Rém éles szélük van ám azoknak a bilincseknek. Panaszt kéne tenni.

Berkenye a vezetésre koncentrált, bár a kocsi voltaképpen a mágnesösvény irányította. Pondró nem első, de nem is huszadik ízben jutott arra a gondolatra, hogy panaszt tegyen. A nagy Grimbusz kisöccse csak abban volt nagy, hogy mindenben hibát találjon, kivéve persze a saját személyét. Ráadásul a legkevésbé sem volt igaza: a vákuumbilincseken semmilyen éles szél vagy kiszögellés nincsen. Nem is lehet, hiszen ha volna, akkor a lidérceknek eszükbe juthatna, hogy az egyik bilincs szélével lyukat kaparjanak a másikon, és így oxigént juttassanak a kezükhöz. Akkor tűzgolyókkal bombázhatnának keresztül-kasul a rendőrségi kocsiban, az meg kinek hiányzik.

– Így elsőre nyilván kissé kicsinyesen hangzik... panaszt emelni egy beszakadt köröm miatt, de hát *engem* ugye senki sem tarthat kicsinyesnek.

– Te és kicsinyes! Kacag a májam!

Pondró kidüllesztette a mellkasát.

– Végül is én vagyok az egyetlen az Első TŰN-
deszant egységnél, aki szembe mert szállni a But-
ler nevű sárlénnyel.

Berkenye hallhatóan felnyögött. Csak remélhette, hogy szótlan tiltakozása elveszi Pondró kedvét a történet elmondásától. Az Artemis Fowllal vívott csatározások ezen epizódja minden egyes elbeszéléssel hosszabbá, tekervényesebbé

és fantasztikusabbá nőtte ki magát. A valóságban annyi történt, hogy Butler futni hagyta Pondrót, ahogy a horgász elengedi a méreten aluli snecit.

Pondrót azonban nem lehetett ilyen erőltet tiltakozással leszerelni.

– Jól emlékszem még, sűrű, sötét éjszaka volt – vágott bele drámai hangon.

És mintha varázserővel bírtak volna szavai, a város fényei egy csapásra kihunytak. Mintha ez nem lett volna elég, ugyanakkor leállt a mágnesösvény is, és a kifőzdés kocsí ott vesztegelt a dermedt autópálya középső sávján.

– Nem én voltam, ugye, hogy nem én voltam – rebegte Pondró.

Berkenye szó nélkül vetődött ki a kocsí ajtaján. Odafönt a felszíni fényt helyettesítő napfénycsíkok épp kihunyóban voltak. A pislákoló fény utolsó sugaránál Berkenye az Északi Alagút felé sandított, és valóban, azt látta, amit várt: a nehéz ajtó lefelé siklott, alsó peremén vészjelző fények villogtak. Hatvan méter vastag tömör acél választotta el Mentsvárat a külvilágtól. És hasonló ajtók zárultak be a város összes stratégiai pontján. Teljes zárlat. Arra pedig összesen három ok lehet, hogy a városi tanács teljes zárlatot rendeljen el: árvíz, vesztegzár vagy a sárlények illetéktelen behatolása.

Berkenye lázasan tekingetett körül. Nem látott sem fuldoklókat, sem betegeket. Tehát a sárlények fölfedezték Mentsvárat. Végezetül valóra vált minden tündér legrémületesebb rémálma.

Fejük fölött szükségvilágítás pislákol; a napfénycsíkok puha, fehér fényét narancsszín derengés váltotta föl. A hivatali járművek még kapnak annyi energiát a mágnesösvényről, hogy a legközelebbi támaszpontra érjenek. A hétköznapi halandóknak ez nem jár; kénytelenek lesznek gyalogolni. Százak és százak kászálódtak kifelé a kocsikból, olyannyira megszeppenve, hogy senkinek sem jutott eszébe háborogni. Majd annak is eljön az ideje.

– Pinduri százados! Berkenye! – hangzott föl Pondró sápirozása. Nyilván panaszt szeretne tenni.

– Tizedes! – mondta keményen Berkenye. – Ez nem a sopánkodás ideje. Példát kell mutatnunk...

Ám torkára forrt a kioktatás, amint meglátta, mi zajlik a kocsiban. A TÜN összes hivatalos járműve megkapta már a tízperces vészhelyzeti energiatartalékot a mágnesösvénytől, hogy biztonságba helyezhessék foglyaikat és önmagukat. Ugyanez az energia tartja fenn a vákuumot a bilincsekben is. Csakhogy Berkenyéék nem hivatalos TÜN-járművet használtak, így nem is jutott nekik a vészhelyzeti energiából. A bent la-

puló lidércek azonnal átlátták a helyzetet, és nekiálltak, hogy kiélessék a kocsit.

Pondró szédülten, kormos sisakban támolgott elő a vezetőfülkéből.

– Lepattantak a bilincsek, mire azonnal elkezdtek tűzgolyókkal bombázni az ajtót... – zihálta, miközben igyekezett minél messzebb hátrálni a kocsitól.

Lidércek... bájos kis tréfa az evolúció részéről. Ugyan kinek adjunk tűzcsináló képességet, ha nem a földkerekség legostobább teremtményeinek! Ha nem hagyják abba a megerősített jármű tűzbombázását, akkor hamarosan olvadt fémbe lesznek ágyazva, az pedig elég kellemetlen, még ha tűzálló is az ember bőre.

Berkenye bekapcsolta TÜN sisakja hangszóróját.

– Hé, ti odabent! Hagyjátok már ezt a tüzelést. Rátok rogyik az egész, sosem bírtok kimászni.

Hosszú pillanatokig csak a füst gomolygott a kocsi eresztékein. Aztán elcsitult a rázkódás, és a rácsos ajtó mögött különös arc jelent meg, sziszegő villás nyelvét mutogatva.

– Hülyének nézöl, mi? Te kis elfmadár! Lukat égetünk ebbe a szemétbe!

Berkenye közelebb lépett, s még följebb csavarta a hangerőt.

☉.☽.♊.♋.♌.♍.♎.♏.♐.♑.♒.♓

– Ide figyelj, lidérc. Hülyék vagytok, ez nem vélemény kérdése. Térjünk a tárgyra. Ne tüzeskedjete odabent, mert mindjárt megolvad a kocsi teteje, és úgy rátok potyog, mint a sárlények puszkagolyói. Oké, hogy tűzállók vagytok, de ólomállók is?

A lidérc elgondolkozva nyalogatta a szemét.

– Hazudol, elf! Szép kerek lyukat égetünk ebbe a falba itten, aztán elkapunk, csak várj!

A kocsi falai újra rázkódni kezdtek, itt-ott kidudorodtak a tűzgolyók becsapódásától.

– Semmi vész – sietett megjegyezni Pondró, biztos távolságból. – Csak rájuk kell engedni az oltóhabot.

– Az ám – vágta rá fanyarul Berkenye –, ha a tűzoltó készülék nem a központi energiahálózatról működne.

Egy ilyen mozgó kifőzde sosem tehetne volna kerekét a mágnesösvényre, ha nincs fölszerelve a legkomolyabb tűzoltó készülékekkel. Ezek néhány másodperc alatt különleges tűzálló habbal árasztják el a kocsi belsejét. A hab a levegővel érintkezve azonnal meg is keményedik, csak az a gond az egésszel, hogy a készülékek kioldókapcsolója a mágnesösvényről kapja az energiát. Energia pedig nincsen, így aztán hab sincsen.

Berkenye kikapta tokjából a Neutrino 2000-et.

☉.☽.♊.♋.♌.♍.♎.♏.♐.♑.♒.♓

– Hát akkor nincs más hátra, én magam fogom bekapcsolni!

Lecsapta a sisak plexijét, és bemászott a vezetőfülkébe. Igyekezett tőle telhetően kerülni a fémrészek érintését, bár TÜN védőöltönyében a mikroszálak épp arra szolgáltak, hogy eloszlassák az extrém hőhatásokat, csak hát a mikroszál sem működik mindig pont úgy, ahogy illenék neki.

A lídercek a hátukon feküdtek, s a plafont bombázták tűzgolyóikkal.

– Leállni! – kiáltotta Pinduri százados, és át-
dugta a rácson a lézerfegyver csövét.

Hárman ügyet sem vetettek rá, a negyedik viszont, aki vélhetően a vezérük volt, a rács felé fordította pikkelyes ábrázatát. Berkenye döb-benten látta, hogy a szemgolyója tetoválva van. Ha a M'ua Táw nem volna oly tökéletesen szét-verve, akkor ez a káprázatos idiótáság valószínű-leg gyors előlépést biztosított volna a nagyremé-nyű lidérc számára.

– Minnyájunkat úgyse bírsz kikészíteni, elf – sziszegte, s a szája és keskeny orrlika füstöt okádott. – Egy csak marad belőlünk, és az elkapja a nyakad.

Igaza volt, még ha nem is úgy, ahogy ő gondolta. Berkenye ráébredt, hogy a zárlat alatt nem tüzelhet. A szabályzat tiltja az árnyvédtelen ener-

giakibocsátást, ha Mentsvárt illetéktelen behatolás fenyegeti.

A lidércnek több sem kellett, azonnal fölbatortodott az elf habozása láttán.

– Tuttam, tuttam! – káromta, és tűzgolyót vá-
gott a rácshoz. Az fölparázslott, szikraözön zá-
porzott az elflány plexijére. A lidércek feje fö-
lött már vészesen rogyadozott a plafon. Legföl-
jebb pár másodperc lehetett még hátra.

Berkenye egy jégszeget csatolt le az övéről, s a Neutrino csőve fölötti katapultba csavarta. A szerkezet rugóra járt, körülbelül úgy, mint egy ősvilági nyílpuska. Elsütése nem jár hőkibocsátással, tehát nem lesz érzékelhető.

A lidércek éktelen jól mulattak, már ahogy a lidércek szoktak közvetlenül azelőtt, hogy lefűlelik őket. Kell-e még magyarázni, miért fülelnek le olyan sokat közülük?

– Jégszeg, bruhaha! Agyon fogsz böködni minket?

Berkenye a kocsi hátuljában elhelyezett oltóhab-fecskendő zárára célzott.

– Méltóztatnátok egy percre csöndben maradni? – vakkantotta, és kilőtte a jégszeget. Az átröpült a lidércek fölött, és belefúródott a tűzoltó készülék zárjának bordázatába. A jégszeghez csatlakozó vékony kötél kifeszült a kocsi teljes hosszában.

– Nem találtál el! – diadalmaskodott a lidérc, csúfondárosan öltögetve villás nyelvét. Parádés példáját adta a jellegzetes lidérc-bárgyúságnak: foglyul esett a teljes zárlat közepén egy olvadozó csotrogányban, egy TÜN-tiszt fegyverrel tartja sakkban, és még mindig képes azt hinni, hogy ő a helyzet ura.

– Mondtam, hogy nyughass – kiáltotta Berkenye, aztán megrántotta a kötelet. A zár lepatant az oltókészülékről.

Nyolcszáz kilogrammnyi oltóhab zúdult a csőből, óránként kétszáznál is nagyobb sebességgel. Kell-e mondani, hogy a tűzgolyók azonnal kihunytak? A lidércek mozdulni sem bírtak a gyorsan szilárduló hab alatt. A vezért a hab oly erővel préselte a rácshoz, hogy Berkenye elolvashatta a szemére tetovált írást. „Kaja” volt az egyik szemén, „Pija” a másikon. Büszke tulajdonosuk nyilván nem sokat törődött a helyesírással.

– Aúúú – nyögte a vezér, de inkább hitetlenkedve, semmint fájdalmasan. Mást nem is mondott, mivel a szája tele volt keménvedő habbal.

– Csak semmi pánik – mondta Berkenye. – A hab likacsos szerkezetű, lazán lehet lélegezni alatta. De tűzálló is, úgyhogy a gyújtogatással hiába próbálkoztok.

Pondró még mindig a beszakadt körmével volt elfoglalva, mikor Berkenye előmászott a ko-

csiből. A százados lekapta a sisakját, és a ruhájával törölgette a kormot a plexiről. Voltaképpen kosztaszítónak illenék lennie. Talán újra kéne impregnáltatni.

– Minden rendben? – érdeklődött Pondró.

– Ahogy mondod, tizedes. Minden rendben.
Nem mintha ezt neked köszönhetnénk.

Pondrónak volt képe fölhúzni az orrát.

– Mit gondolsz, százados, ki biztosította az akciódat? Különben sem lehet mindenki Rambo.

Ez volt Pondró legkiválóbb képessége, hogy a maga számára mindig mentséget találjon. Na nem baj, később még megkaphatja a magáét, Berkenyének most kisebb dolga is nagyobb ennél a nyikhajnál. Lóhalálában kell visszasietni a Központi Rendészetre, s a végére járni, miért van a zárlat.

– Gondolom, sietnünk kéne a főhadiszállásra – okoskodott Pondró. – A biztonsági fiúk talán szeretnének megkérdezni, észleltem-e emberi behatolást.

– Valóban, sietnem kell a főhadiszállásra – torkolta le Berkenye. – Te itt maradsz és szemmel tartod az őrizeteket, míg az energiát visszakapcsolják. Szerinted, bírod majd? Vagy túlzottan megvisel a beszakadt körmöd?

Berkenye verítéktől csapzott, vörös haja égnek állt, kerek mogyorószínű szemében olyan ki-

fejezés ült, ami belefojtotta Pondróba a kitörni készülő méltatlankodást.

– Dehogy, Berkenye... százados. Bíz csak ide. Kézben tartom a helyzetet.

Kötte hiszem, gondolta Berkenye, de azért sarkon fordult és futólépésben indult a Rendészet felé.

A városban eluralkodott a káosz. A járókelők értetlenül piszkálgatták működésképtelenné vált készülékeiket. A fiatalabb tündérgeneráció számára földolgozhatatlan veszteség volt a mobiltelefonok kiesése. Itt is, ott is zokogó fiatalok kuporogtak magukba roskadva.

A Központi Rendészetet úgy eláraszttotta a magyarázatot követelő csöcselék, mint az éjjeli lámpát a molylepkék. Nem is csoda: nemigen maradt rajta kívül kivilágított épület a városban. Energia csak a kórházakba és mentőkocsikba jutott, a hivatalos szervek közül egyedül a TŰN főhadiszállása volt működőképes állapotban.

Berkenye nagy ügyel-bajjal küzdötte át magát a tolongáson a főkapuig. A közönségszolgálatához várakozó sorok végighúzódtak a lépcsőkön, s még tovább, ki a kapu elé az utcáig. Egy kérdés érdekelt mindenkit: Mi van az energiával?

Berkenyének is ez a kérdés volt a nyelve hegyén, ahogy betoppant a Szükséghelyzeti Ta-

nácsterembe, de le is nyelte menten. A helyiség már zsúfolásig tele volt a Rendészet századosaival, valamint ott volt a három régiós őrnagy és mind a hét tanácsstag is.

– Á, megjött az utolsó százados! – sóhajtott Borkinchej elnök.

– Nem kaptam vészhelyzeti energiapótlékot – magyarázta Berkenye. – Nem hivatalos járművel járőröztünk.

Borkinchey megigazgatta csúcsos elnöki fő-
vegét.

– Magyarázkodásra nincs idő, századosom. Kisgebe úr nem volt hajlandó megkezdeni a tanácskozást, míg maga ide nem ér.

Berkenye azonnal helyet foglalt a századosok közt, Sás Grimbusz mellett.

– Póndróval minden rendben? – kérdezte az
súgva.

– Beszakadt a körme.

Grimbusz égnek emelte a szemét.

– Panasztétel lesz ebből, akárki meglássa.

Kisgebe, a kentaur kocogott be az ajtón, nagy halom diszkkal a hóna alatt. Kisgebe volt a TÜN technikai lángelméje és őrangyala; elsősorban az ő biztonságtechnikai találmányainak volt köszönhető, hogy az emberek még mindig nem akadtak nyomára a tündérek földalatti rejteké-

nek. Hanem ezúttal sajnálatosan valószínűvé vált, hogy az aranykornak vége.

A kentaur rutinos mozdulatokkal táplálta be a diszkek tartalmát a rendszerbe, és egy sor ablakot nyitott meg az egész falat elborító plazma-képernyőn. Észbontóan bonyolult képletsorok és függvények tárultak a közönség ámuló szeme elé. Kiskebe lármásan megköszöörülte a torkát.

– Én javasoltam Borkinchey elnöknek ezen adatok alapján, hogy rendeljen el teljes zárlatot.

Gyökér felderítő őrnagy keservesen rágta meggyújtatlan gombaszivarját.

– Kiskebe, azt hiszem, mindnyájunk nevében mondhatom, hogy én itt csak vonalakat és számokat látok. A magadfajta lángeszű póninak nyilván elég ennyi is, de nekünk, közönséges halandóknak kénytelen leszel paraszti nyelven elmagyarázni.

Kiskebe színpadiasan fölsóhajtott.

– Nagyon, nagyon egyszerűen fogom mondani. Lefütyültek minket. Elég világos volt?

Világos bizony. Dermedt csönd fogta át a tágas termet. A „lefütyülni” szó régi tengerészeti szleng kifejezés, azokból az időkből, mikor a hanglokátor volt a felderítés legfőbb eszköze. Lefütyültek, ez annyit tett, hogy lelepleztek. Ránk találtak. Valaki odafönt rájött, hogy tündérek élnek a föld alatt.

☉.♂.♂.♂.♂.♂.♂.♂.♂.♂.

Gyökér volt az első, aki értelmes szavakat talált.

– Lefütyültek? Ki fütyült le?

Kiskebe vállat vont.

– Gőzöm sincs. Pár másodperc volt az egész. A jel nem volt sem fölismerhető, sem lenyomozható.

– De mit találtak meg?

– Hát elég sok mindent. Voltaképpen mindent, amink csak van Észak-Európában. A szkópokat, az egész Órhálót, a kamukamerákat. Letöltötték róluk minden információt.

Katasztrofális hír volt ez. Valaki vagy valami rátette a kezét minden létező információra az észak-európai tündér felderítő tevékenységről. Mégpedig néhány másodperc alatt.

– Ember volt vagy földönkívüli? – érdeklődött Berkenye.

Kiskebe a felderítősugár digitális kijelzésére mutatott.

– Ezt nem tudom biztosan meghatározni. Ha emberi készítésű szerkentyű volt, akkor nagyon újnak kellett lennie. Olyasminek, ami a semmiből termett elő váratlanul, mert a technológiájuk tudomásom szerint sehol sem tart még itt. De bármi legyen is az, úgy olvas bennünk, mint egy nyitott könyvben. A biztonsági kódjaimon úgy átmegy, mintha ott sem volnának.

VÉGE a részletnek

☉.♂.♂.♂.♂.♂.♂.♂.♂.♂.